

Till en dotter, som förlorat en älskad moder

Gud give dig mycken nåd och frid, styrke, tröst och bevare ditt hjärta till evigt liv! Den tid har inträffat, som vi länge väntat, att din älskade moder avsomnat i Herren. Då jag sist besökte henne och talade med henne, yttrade hon även en önskan, att jag skulle skriva till dig, när hon var avsmnad. Det är denna hennes önskan, jag nu ville fullgöra, då jag nyss fått inbjudning till hennes begravningsakt. Vad jag vid mitt besök, vilket jag icke trodde skulle bliva det sista, kunde tycka om hennes själs tillstånd, var, att hon med enfaldig tro höll sig till sin Frälsare. Jag tror, att hon icke ville veta något annat än Jesus Kristus och honom korsfäst. Så bekände och försäkrade hon, och ingenting var mera troligt.

Men då vet du själv, till vilken glädje vi hava anledning. »Den som tror på mig», säger vår Frälsare uttryckligt, »han skall leva, om han än dör, och var och en, som lever och tror på mig, han skall icke dö evinnerligen.» Gläds då, och prisa Herren! Icke många äro de, som få dö i tron. Huru vårt liv då varit för övrigt, så har det likväl varit lyckligt. Gud bevare och välsigne oss alla med den nåden att bliva fasta vid Herren intill ändan! Jag hinner nu icke mera. Med deltagande tänker jag på dig och många, som leva mera ensamma på landsbygden; men Gud är med eder. Hans frid vare ock med dig. I honom, i Kristus, i vännen för alla vänner vare din tröst och glädje.

Med all brist tro på honom, tala med honom och följ honom; men vet, att, vadhelst än häruti brister, är han för oss i Guds åsyn, *rättfärdig för orättfärdiga*. Herren vare med dig, kära syster i Kristus!

C-O Rosenius 1851

© Pietisten 2026

Texterna får användas fritt om ditt syfte är att främja Kristi rikes tillväxt.

www.pietisten.com